

Canada

reisverslag

9 juli - 3 augustus 2011

Vrijdag 8 en zaterdag 9 juli 2011 - De reis naar Calgary (Canada)

Voorbeschouwing van de reis naar Canada

Na 2 jaar kwakkelen pakken we dit jaar de draad weer op. In mei zijn we voor het eerst voorzichtig met de auto naar Toscane (Italië) geweest. Alles ging goed, zodat we deze zomer weer een stapje verder kunnen. West-Canada leek ons een hele goede optie. Alles is goed verzorgd en in 2002 was deze reis helemaal verregend. Een mooie gelegenheid om het westen van Canada in vertraagd tempo nog eens over te doen.

De route start in Calgary, waar we meteen door rijden naar Banff in de Rocky Mountains. In Banff en het verderop gelegen Jasper blijven we een 8 nachten, waarna we via Clearwater naar Bella Coola aan de kust rijden. Van daaruit nemen we de ferry door de Insight Passage naar Vancouver Island, waar we ook een week zullen blijven.

Het streven is om deze pagina tijdens onze reis regelmatig te verversen.

Vrijdag al vast naar Amsterdam

Om de gebruikelijke vertrek stress te vermijden, hebben we er een goede gewoonte van gemaakt om de dag ervoor al naar Schiphol af te reizen. Dit keer overnachten we in het Plaza hotel. Hier kun je je auto gedurende de hele vakantie gratis parkeren. Hotels.nl heeft speciale Sleep, park and fly arrangementen waar we dankbaar gebruik van maken.

Het hotel stelt op zich niet zoveel voor, al geven de geparkeerde limo's een andere indruk. We hebben thuis een shoarma gegeten (bij moeder Ans) en kunnen dus meteen naar bed.

De vlucht naar Calgary

Na een onthutsend simpel ontbijt van 20 euro pp, nemen we om 9:15 de shuttle van het hotel naar Schiphol. Je wordt tegenwoordig al geadviseerd 4 uur van te voren aanwezig te zijn. Zonder problemen checken we lekker snel in. Gelukkig mogen we met onze extra handbagage gewoon door. We vliegen met Air Transat. Op papier de goedkoopste, maar om een stoel te reserveren ben je \$120,- extra kwijt. Zelf met een medische verklaring dat je echt een stoel met extra ruimte nodig hebt.

De vlucht zelf gaat zeer voorspoedig. Geen turbulentie en een zeldzaam heldere lucht boven Groenland. We hebben deze route vaak gevlogen, maar Groenland nog nooit zo mooi gezien. Aan de oostkust de ijsschotsen en op Groenland zelf de enorme gletsjers. Prachtig.

Groenland

Groenland

Auto ophalen en door naar Banff

Om 14:30 (Nederlandse tijd 22:30) landen we in Calgary. Alles gaat vrij vlot en we passeren de douane binnen een half uur. Er is deze week feest in de stad. De jaarlijkse 'stampede' (rodeo) is een waar volksfeest. In de aankomsthal speelt een country bandje en iedereen die uit de gate komt krijgt een 'stampede brandmerk' (stempel) op zijn arm 'gebrand'.

Bij AVIS halen we de huurauto op. Het is een luxe Chevrolet Impala. Alleen de kleur, zwart, had wat vrolijker gemogen. Het is een nieuwe auto, die van alle nieuwe snufjes is voorzien. We zien af van alle toeters en bellen (extra dit, extra dat) die ze ons aan willen smeren en rijden om 16:00 het vliegveld af. Het is 145 km rijden naar Banff in de Rocky Mountains. Een mooie route. Het is redelijk mooi weer, maar hoe dichterbij Banff komen, hoe somberder het wordt. Banff ligt midden in het Banff National park. Bij de gate kopen we een jaarkaart voor alle Canadese parken voor ca. \$140,-. In Canada zijn ze helemaal gestoord. De belasting op alles wordt apart berekend, zodat de zo mooi afgeronde prijzen veranderen in \$142,34 of \$7,88. We snappen nog niets van het geld en bij elke aankoop krijgen we een handvol muntjes terug.

Onze Chevrolet Impala

In Banff hebben we 4 nachten geboekt in het Tunnel Mountain resort. De kamer heeft een zithoek, balkon en 'open gashaard' en is van alle luxe voorzien. Hier zullen we ons prima thuis voelen. Helaas hebben we op de kamer geen internet bereik en moet er in de buurt van de receptie worden geïnternet. Erg jammer, want de foto's en het reisverslag wil ik elke dag bijwerken en dat is nu te lastig.

We besluiten niet meer uit eten te gaan en maken op de kamer een soepje klaar. Het is in Canada pas 19:30, maar voor ons al 3:30 als we op bed ploffen.

Zondag 10 juli – Banff (dag 1)

Vroeg op

Ik ben al om 5:00 wakker en als het buiten al licht blijkt te zijn laat ik Ien lekker doorknorren en ga ik met de auto de buurt verkennen. Ik ga eerst naar het dorp. Het is lekker fris en Banff ademt nog een serene rust uit. Er blijkt een 24 uur winkel te zijn. Komt goed uit, want we kunnen bij ons hotel niet ontbijten.

De Hoedoes

Hierna rij ik even naar een mooi uitzichtpunt vlak bij het hotel. Bij de 'hoedoes', dit zijn geërodeerde zand pilaren, heb je één van de mooiste uitzichtpunten van de Rocky mountains. Hier stroomt de prachtig helder blauwe Bow rivier met op de achtergrond met sneeuw bedekte bergen. De hoedoes op de voorgrond en het plaatje is compleet. Prachtig.

Bow river - de Hoedoes

Ik ben tegen achten terug. Ien is net wakker. Op ons gemak ontbijten we, waarna we naar het dorp gaan. Banff is een gezellige stad met typische houten 'wild-west huisjes'. Al die restaurants en shoppies zijn een waar Mekka voor Ien. Winkeltje in, winkeltje uit. We spreken een tijd af, waarna ze helemaal los kan. Ik rij naar het nabijgelegen Lake Minnewanka om te kijken of de (dure) boottocht de moeite waard is. Nee dus.

Nadat we flink wat inkopen hebben gedaan bij een enorme supermarkt, lopen we samen nog even naar de hoedoes. Ien is ook helemaal weg van het uitzichtpunt.

Banff Bow falls

's Middags blijven we in de buurt van Banff. Aan de rand van de stad zijn de Bow river watervallen. Best mooi, maar een plek waar buslading na buslading met toeristen wordt uitgespuwd. Brrrr. We lopen een kort stukje naar het Waldhaus, waar we een plekje vinden op het zonovergoten terras. Je kunt hier ook fonduen (denken we) en reserveren meteen een plekje voor vanavond. Vanaf het terras heb je uitzicht over de rivier, de bergen en het fraai gelegen golfterrein. Vlak voor onze neus is een leuke afslag. De golfer moet de bal over de rivier slaan op deze par 4 baan. De meeste golfers slapen in het mooie Banff Springs hotel en rijden met hun golfkarretjes af en aan.

Voor ons is het leuker dat op het grasveld voor het terras een groep grappige grondeekhoorns te zien is.

Banff kabelbaan

Even verderop is de kabelbaan. Hier is het al niet anders. Er staat een rij van een uur, terwijl de kabelbaan zichtbaar in de hoogste stand is gezet. We trotseren de massa en wachten geduldig tot we aan de beurt zijn. Na een uur mogen we naar boven. Vanuit de gondel, beter nog dan boven, heb je een mooi uitzicht over Banff en de omliggende bergen. Boven is echter behalve een steile klim naar een ander uitzichtpunt niets te doen. Achteraf was de gondel een beetje zonde van de tijd en het geld (\$60). Leuk is in ieder geval een wat mottige 'bighorn sheep', die onder aan de balustrade hoopt op wat kruimels van de rij wachtende mensen. Ons eerste grote 'wild'.

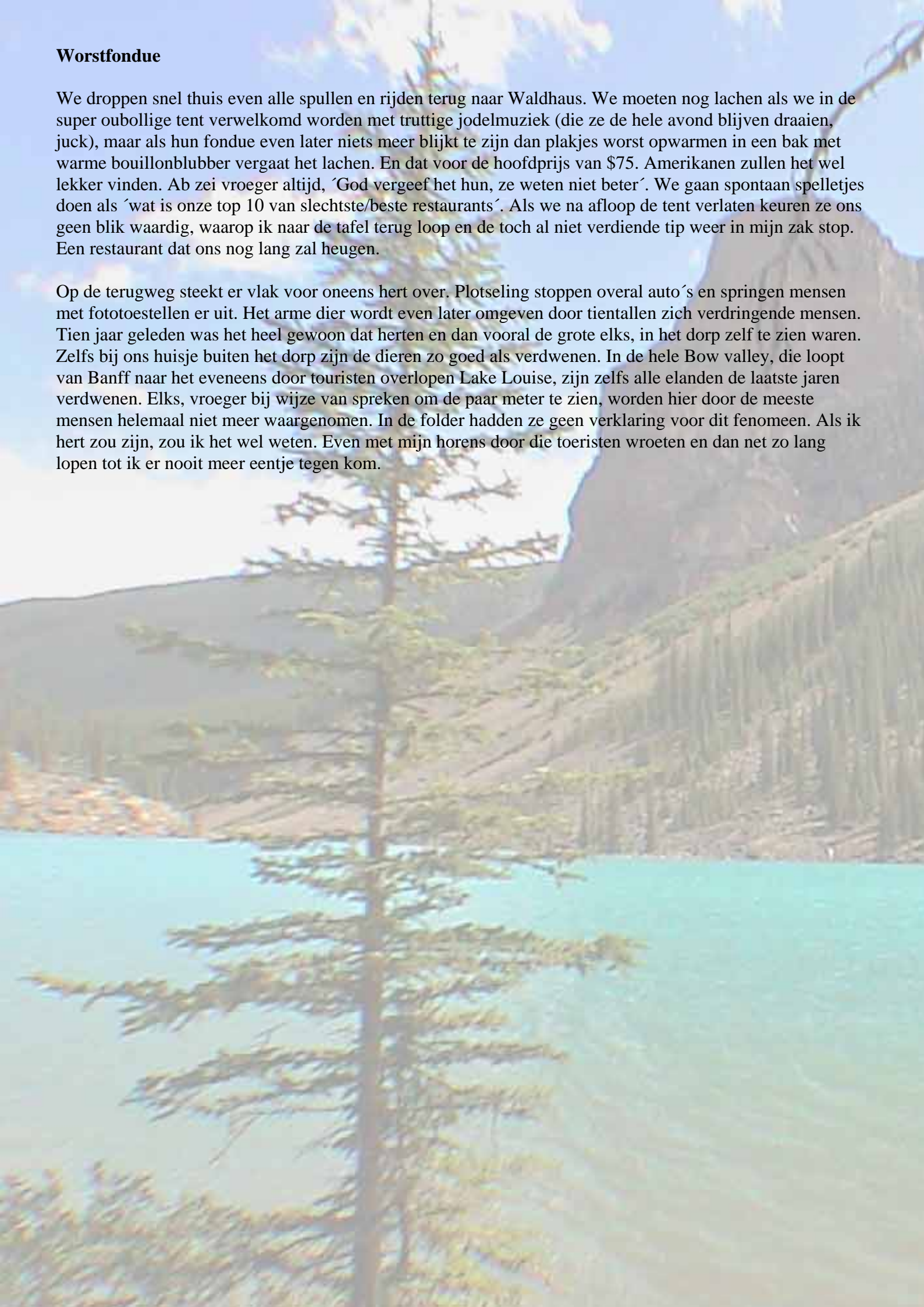

Uitzicht over Banff

Worstfondue

We droppen snel thuis even alle spullen en rijden terug naar Waldhaus. We moeten nog lachen als we in de super oubollige tent verwelkomd worden met truttige jodelmuziek (die ze de hele avond blijven draaien, juck), maar als hun fondue even later niets meer blijkt te zijn dan plakjes worst opwarmen in een bak met warme bouillonblubber vergaat het lachen. En dat voor de hoofdprijs van \$75. Amerikanen zullen het wel lekker vinden. Ab zei vroeger altijd, 'God vergeef het hun, ze weten niet beter'. We gaan spontaan spelletjes doen als 'wat is onze top 10 van slechtste/beste restaurants'. Als we na afloop de tent verlaten keuren ze ons geen blik waardig, waarop ik naar de tafel terug loop en de toch al niet verdiende tip weer in mijn zak stop. Een restaurant dat ons nog lang zal heugen.

Op de terugweg steekt er vlak voor oneens hert over. Plotseling stoppen overal auto's en springen mensen met fotoestellen er uit. Het arme dier wordt even later omgeven door tientallen zich verdringende mensen. Tien jaar geleden was het heel gewoon dat herten en dan vooral de grote elks, in het dorp zelf te zien waren. Zelfs bij ons huisje buiten het dorp zijn de dieren zo goed als verdwenen. In de hele Bow valley, die loopt van Banff naar het eveneens door toeristen overlopen Lake Louise, zijn zelfs alle elanden de laatste jaren verdwenen. Elks, vroeger bij wijze van spreken om de paar meter te zien, worden hier door de meeste mensen helemaal niet meer waargenomen. In de folder hadden ze geen verklaring voor dit fenomeen. Als ik hert zou zijn, zou ik het wel weten. Even met mijn horens door die toeristen wroeten en dan net zo lang lopen tot ik er nooit meer eentje tegen kom.

Maandag 11 juli – Banff (dag 2)

Dagtrip: Via de parkway naar Lake Louise

De dag begint somber en nat. Aan het eind van de week wordt het volgens de voorspellingen pas wat beter. Als we wat later da gepland op pad gaan, breekt de lucht open en hebben we verder een perfecte dag! Als dit de slechtste dag van de week is, dan wil ik daar meteen voor tekenen!

We gaan vandaag via de Bow Valley Parkway naar Lake Louise. Deze weg gaat dwars door de bossen en loopt parallel aan highway 1. Een goede kans om wild te zien. Ondanks de vele borden 'Pas op, wild op de weg' komen we geen grote dieren tegen. Het is wel een hele mooie route. Halverwege drinken we in een prachtig gelegen blokhutten hotel in het zonnetje een bakje koffie. We komen met een naar Canada geëmigreerde Nederlander aan de praat. Hij woont hier nu 8 jaar en geniet nog elke dag van elk vrij moment. Om jaloers op te raken.

Lake Louise

Tegen de middag zijn we in Lake Louise. Als eerste bezoeken we het gelijknamig meer. Het is enorm druk en de parkeerplaats puilt uit. Lake Louise is dan ook één van de bekendste plekken van Canada en prijkt op de voorkant van menig Canadees boek of reisgids. Het kasteelachtige Lake Louise chateau maakt deze plek een beetje sprookjesachtig. Het meer wordt gevuld door de gletsjer die aan de andere kant van het meer prominent aanwezig is. Hierdoor heeft het water een turkooizen kleur. We lopen een stukje langs het meer en maken mooie foto's. Bij de parkeerplaats zien we een marter of wezel.

Lake Louise

Lake Moraine

De volgende bestemming is het verderop gelegen Lake Moraine. Ook dit is een gletsjermeer met helder turkoois water. Langs het meer loopt een klein romantisch paadje door het bos. Gelukkig nemen maar vrij weinig mensen dit pad. Misschien wel omdat er overal borden staan die waarschuwen tegen de hier veel voorkomende grizzly beren. Als we het pad verder volgen, wordt de lichtinval anders en kleurt het water nog blauwer. We kunnen er geen genoeg van krijgen!

Bij de parkeerplaats kun je een heuvel beklimmen waar je vanaf je het meer en de achterliggende gletsjer kunt zien. Absoluut het mooiste plekje om het meer te bekijken. Op een terras genieten we met een lekker kopje koffie nog even na.

Lake Moraine

Lake Moraine

Emerald Lake

Het is al laat als we nog eens 35 km verderop naar het eveneens schitterende Emerald Lake rijden. Vlak voor het meer stoppen we even bij een stroomversnelling / watervalletje. Bij 'Natural bridge' worstelt het water zich door een nauwe doorgang in de rotsen. Deze is zo smal, dat zich een natuurlijke brug heeft gevormd waarover je naar de andere kant kunt lopen.

Lake Emerald kennen we nog van 9 jaar geleden. Je kunt een prachtige, vlakke wandeling van 5 km om het meer maken. Ondanks de regen was het toen een hoogtepuntje. Vandaag schijnt de zon volop en zijn de prachtige besneeuwde bergen niet in de mist gehuld. Ondanks het late uur besluiten we het rondje te maken. Het is een heerlijke wandeling. Er staan veel bloemen in bloei, waaronder een aantal prachtige orchideeënsoorten. Het laatste deel van de wandeling gaat door een drassig bos. Er zijn hier loopplanken neergelegd, want anders was er geen doorkomen aan geweest. Als we het rondje hebben gedaan is het te laat om terug te rijden naar Banff voor het eten. We besluiten hier op het terras een hapje te eten. In het zonnetje en met uitzicht op de bergen. Het eten is ook fantastisch. Een knapperige zalm met een heerlijke salade met bosvruchten. Uniek plekje.

Net als we terug willen gaan, zien we aan de andere kant van het meer een zwarte beer de meadow (glasland) oversteken. Hier hebben we net gelopen! Ien krijgt spontaan de rillingen.

Lake Emerald

Natural bridge

Wandeling Lake Emerald

Grizzly beer steekt de snelweg over

Het is anderhalf uur terug naar Banff. We nemen niet de parkway, maar de snelweg. We moeten lachen als we een bord zien met 'pas op, overstekende beren'. Lijkt ons onmogelijk met die hoge hekken langs de weg. Nog geen minuut later steekt er vlak voor ons een grote grizzly beer over! Hoe kan dat nou? Aan de ene kant van de weg, waar een rivier loopt, is geen omheining maar een verhoogde rand. Beren klimmen hier gewoon over heen!

We stoppen de auto en vanuit de auto volgen we de grizzly een tijdje.

Zwarte beer in de schemer

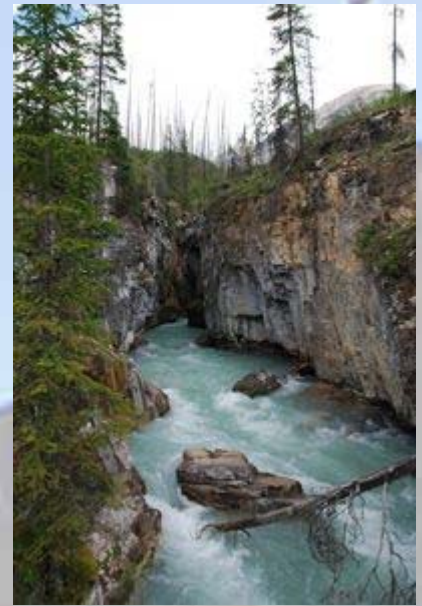
Vlak voor Banff pakken we nog een stukje de parkway mee. Het begint al te schemeren (22:00). In tegenstelling tot 9 jaar terug, toen we hier om de paar kilometer wel wat herten tegen kwamen, is er weinig te zijn. Tot vlak voor Banff. In het grasveld langs de weg zien we een enorme zwarte beer. Helaas te donker voor foto's, maar wel geweldig om zo'n mooi dier een tijdje te kunnen observeren.

In het donker zijn we weer terug in het hotel. Het is een geweldige dag geweest.

Kootenay National Park

Vandaag bezoeken we een wat minder bekend nationaal park, Kootenay NP. Door het park loopt een 130 km lang weg, die langs verschillende bezienswaardigheden gaat. Het park is de afgelopen decennia een aantal keer getroffen door enorme bosbranden. De laatste in 2004 legde 12% van het park in de as. Je zien op de plaatsten waar de branden hebben gewoed het bos zich herstellen.

Als eerste bezoeken we de **Marble canyon**. Hier stort een kleine rivier zich naar beneden. Rondom deze canyon zijn alle grote bomen dood door de bosbrand, maar op de grond zie je de eerste kleine dennenbomen al weer ontspruiten. Er is een pad met 7 bruggen langs en over de canyon. Deze waren allemaal verbrand en pas vorig jaar opnieuw gemaakt. De canyon zelf is mooi als je er nog nooit één hebt gezien.

Marble canyon

Het tweede punt waar we er uit gaan is bij de 'paint pots'. Hier bubbelt (volgens de beschrijving) in drie bronnen okerkleurige modder omhoog. Deze oker werd door de indianen gewonnen en als verfstof gebruikt. Een door muggen geplaagd pad voert ons naar de paint pots. Meertjes onderaan de bronnen zijn fraai gekleurd met de verfstof. Als we verder omhoog gaan komen we bij drie poeltjes, die de paint pots blijken te zijn. Geen gebubbel, geen okerkleurige modder, maar gewoon drie poeltjes. Hoe goed we ook zoeken, geen bubbel te bekennen. Het water moet toch ergens omhoog komen. We hadden gehoopt op een klein Yellowstone, waar je ook prachtige paint pots en bubbelende modderpoeltjes hebt. Een kleine tegenvaller dus.

We rijden verder de weg naar het zuiden. Langs de weg zien we regelmatig hertjes grazen. De uitzichtpunten zijn, vergeleken met Banff, weinig spectaculair. We rijden tot de likplaats, waar soms dieren mineralen komen oplikken. Er is niets te zien en we besluiten terug te gaan. Het zuiden van Kootenay moet wat spectaculairder zijn (meer bos en veel beren), maar dat doen we wel een andere keer.

Kootenay - De paint pots

Op de terugweg naar Banff rijden we weer over de Bow Valley Parkway. Op de plek waar je om de 100 meter een bord met 'pas op voor wolven, niet harder dan 30km/uur' zien we op een verse drol na niets. Even verderop, exact op de plek waar we gisteravond de zwarte beer zagen, liggen nu twee grote mannetjes elks tussen de bomen.

's Avonds fonduen we bij Ticino. Ien had thuis heel internet afgespeurd voor dit adres. Een gezellig restaurant en de fondue was een stuk beter dan in Waldhaus.

Woensdag 13 juli – Icefield Parkway (Banff - Jasper)

Banff naar Jasper via de Icefield Parkway

Het zit er op in Banff. Vandaag nemen we de volgens velen mooiste route ter wereld, de Icefield Parkway. Deze weg van ruim 230 km loopt dwars door de Rocky Mountains van Lake Louise naar Jasper. Het eerste deel gaat door het Banff NP, het tweede door Jasper NP. Onderweg kom je besneeuwde bergtoppen, gletsjers en heel veel mooie uitzichten tegen.

Ien heeft last van kiespijn en we moeten eerst langs de drogist om iets tegen de pijn te halen. Mede hierdoor gaan we pas om 10:30 op pad. Niet heel erg, want vanmorgen heeft het erg geregend en nu we weg gaan knap het lekker op.

Payto lake

Mistaya falls

We nemen de snelweg naar Lake Louise. Hier gooien we de tank vol en beginnen aan de Icefield Parkway. er staan hier geen hekken langs de weg en je moet dus goed oppassen voor overstekend wild.

Onze eerste stop is het Payto meer. Negen jaar geleden regende en waaide het zo erg dat de blauwe kleur van het water niet te zien was. Vandaag schijnt de zon en is het meer in al zijn pracht te zien. Je kunt een stukje omhoog lopen voor een geweldig uitzicht. Hier zien we ook de grappige pika (knaagdier)

De volgende stop is bij de Mistaya canyon. De Mistaya rivier perst zich door een smalle canyon naar beneden. In uitsparingen in de rotswand vormen zich draaikolken die de rots uithollen. Hierdoor ontstaan cirkelvormige gaten in de wand. Deze worden potholes genoemd.

De grootste attractie van de Icefield highway is nog steeds het enorme Columbia icefield. Een enorme gletsjer die op sommige plaatsten wel 300 meter dik is. Vanaf de weg is één van de gletsjertongen, de Athabasca gletsjer via een korte maar steile trail te bereiken. Er is in 9 jaar veel veranderd. De gletsjer heeft zich een stuk terug getrokken en is zo instabiel geworden dat je er niet meer op mag. Is ook onmogelijk geworden aangezien zich onder aan de gletsjer een wilde rivier heeft gevormd. Ook de kleur is veranderd van mooi wit in vies grijs. Voor veel geld kun je met een speciale gletsjerbus vanaf een hoger punt de gletsjer op. Deze bus rijdt een paar honderd meter, waarna je er even uit mag.

Iets verderop zien we vier bighorn sheep langs de kant van de weg. Ze likken mineralen van de bergwand. Het zijn vier mannetjes met enorme horens. Het is pas de tweede keer dat we deze mannetjesdieren zien. We zijn net op tijd. Plotseling komt er een ranger aanrijden, die de dieren met een vuurpijl verjaagd en een einde maakt aan de voorstelling.

Vlak voor Jasper zien we een grote zwarte beer langs de kant van de weg. Tijd om fot's te nemen hebben we helaas niet.

We overnachten aan de rand van het park bij Becker chalets. We hebben een leuk houten huisje aan het water. Een leuk onderkomen voor de komende vier nachten. We eten in 'ons' restaurant. Het is extreem duur en we beperken ons tot een overigens bijzonder smakelijke lasagne.

Vechtende bighorn sheep

Columbia icefield: Athabasca gletsjer

Donderdag 14 juli – Jasper (dag 1)

Vroeg rondje door park

Heerlijk geslapen. Desondanks vroeg op om met de auto een rondje te maken. We nemen de 93A, dit is de alternatieve route aan de andere kant van de Icefield Highway. Het is hier dicht bebost en behalve veel muggen lijkt hier niet veel te zitten. We nemen de afslag naar Lake Moab. Een gravel weg, die midden in het bos eindigt. Ien protesteert hevig, maar we lopen toch richting het meer. Ien zingt uit volle borst alle kinderliedjes die ze kent om eventuele beren op een afstand te houden. Het is maar 200 meter, maar als er een enorme, verse berendrol op het pad ligt gaan we maar terug. Jammer van al die bevers en elanden die een stukje verderop op ons zaten te wachten. Pas als we bijna terug zijn zien we een enorme elk (soort edelhert) langs de weg staan.

Becker chalets in Jasper

Jasper

De rest van de morgen doen we rustig aan. Het weer is een stuk beter dan gisteren, maar nog wel steeds bewolkt. We gaan rond het middaguur naar het stadje Jasper. Voor het toeristenbureau wordt een enorme totempaal gemaakt. Deze zal komende zaterdag feestelijk worden ingewijd. Het is dan 'Parkday' en volop festiviteiten. De totempaal wordt door indianen gemaakt en ziet er nu al prachtig uit. In het dorp doen we inkopen en lopen wat door de winkelstraat.

Mount Edith Cavell

Laat in de middag gaan we weer op pad. We rijden naar de Edith Cavell mountain, waar de gelijknamige gletsjer in een meertje uitkomt. Onderweg komen we een jonge zwarte beer tegen. Deze is bruin van kleur. Zwarte beren hoeven niet zwart te zijn, maar zijn soms ook bruin of zelfs licht grijs. Het dier is vlak naast de weg op zoek naar voedsel. Het keert stenen om op zoek naar insecten en stroop bosjes af naar besjes. We schatten in dat het dier net een jaar oud is.

Een jonge zwarte beer met bruine vacht

De Edith Cavell gletsjer is één van de hoogtepunten van het Jasper NP. Met de auto rij je eerst tot aan de

boomgrens, waarna het nog 800 meter door een kaal Alpine landschap lopen is naar de gletsjer. We waren hier 9 jaar geleden ook. Toe was het bar en boos. Regen en sneeuw. We waren samen met een Nederlands stel de enigen.

Edith Cavell

Edith Cavell

Ook nu starten we de wandeling met wat regendruppels, maar al snel breekt het zonnetje door. Als we de gletsjer bereiken is hij nog steeds zo mooi als in onze herinneringen is gegrift. Op zich is het een kleine gletjer, maar de wanden zijn hoog en je kunt de felblauwe kleur van het eeuwenoude ijs goed zien. In het meertje liggen de afgebrottelde ijsschotsen. Een heel erg mooi plekje. We lopen tot aan het meer en genieten een tijdje van het uitzicht. Een nieuwsgierige eekhoorn houdt ons ook een tijdje leuk bezig. Na een uurtje lopen we terug en gaan we naar ons huisje. We eten vanavond thuis (soepje, uitsmijter). Op het grasveld voor ons huisje komt een enorme vrouwtjes elk het groene gras proeven. Het trekt zich niets aan van alle mensen die samen met haar op de foto willen. 's Avonds bekijken we de film Don Juan de Marco op de pc.

Vrijdag 15 juli – Jasper (dag 2)

Jasper

We hebben een relax ochtend en gaan om 13:00 op pad. Nog voor we Jasper binnen rijden stuiten we op de eerste zwarte beer van vandaag.

Maligne canyon

We volgen vandaag een van de mooie routes rondom Jasper, de weg langs de Maligne rivier. Aan het begin van deze 40 km lange weg ligt de Maligne canyon. Hier lopen we een stukje langs de wild stromende rivier. In dit gebied heb je wel meer van dit soort canyons, maar deze is zeker één van de mooiste. Na een kop koffie vervolgen we onze weg.

Onderweg komen we weer een zwarte beer tegen langs de kant van de weg. Plotseling steekt hij de weg over en gaat vlak naast onze auto aan een struikje kluiven. We kunnen hele mooie foto's nemen. Wat verderop ligt een elk tussen de bloemetjes in het gras. Een mooi gezicht.

Maligne canyon

Maligne lake

We passeren Medicine Lake. Dit meer verdwijnt aan het eind geheel in het poreuze kalkgesteente en vervolgt zijn weg in onderaardse karstgrotten. Aan het eind van het pad is Maligne lake. Het grootste gletsjermeer van de Rocky mountains. We maken een korte wandeling langs het meer. Onderweg komen we

herten tegen en hebben mooi zicht over het grote meer. Het is fris. Mede hierdoor lijkt de boottocht over het meer ons niets en slaan we dit maar over. Aan het meer staat nog een historische boathouse die nog steeds in gebruik is. De bergen rondom het meer hebben de namen van de eerste pioniers, die hier slechts 100 jaar geleden het gebied voor het eerst betraden.

Op de terugweg is bij de canyon een zwarte beer met twee jongen 'verdwaald'. Ze zitten klem tussen de hekken en de diepe canyon. Aan de andere kant blokkeren toeristen hun vluchtweg. Zenuwachtig lopen ze heen en weer en maken zich uiteindelijk rennend uit de voeten.

's Avonds eten we buiten op het dak van de lokale pizzaboer. De tent is razend populair en overvol. De mensen in de bediening zijn erg jong. Heel apart om geholpen te worden door kinderen van amper 15 jaar oud. De pizza was overigens meer dan de moeite waard.

Zwarte beer

Elk

Zaterdag 16 juli – Jasper (dag 3)

Jasper

Het is vandaag Park Day in Jasper. Dit is een jaarlijks feest dat door de Canadese natuurparken wordt georganiseerd. In het dorp zijn allerlei festiviteiten. Dit jaar is bijzonder. De afgelopen weken is er door de indianen van dit gebied een totempaal gemaakt, die vandaag ritueel wordt ingezegend en op zijn plaats wordt gezet.

Het is zonnig als de indianen uit de streek in hun prachtige kledij het terrein betreden. Met gezang, aparte rituelen en een indianen gebed wordt de paal ingezegend. Erg leuk om mee te maken. Na een uur wordt de paal opgehesen. Het eerste stukje met een kraan en het laatste deel door 200 sterke mannen. Er zijn vandaag allerlei festiviteiten en optredens. We pikken er een uurtje van mee en lopen alle stalletjes af.

Edith Cavell

Edith Cavell

Aan het eind van de middag gaan we nog een kort ritje maken in het park. Eerst naar een meer waar een beverdam moet zijn. Als we er aan komen vinden we alleen een grote groep zwemtoeristen. Even verderop is een likplaats van mountain goats en bighorn sheep. Ook deze plek wordt verpest door toeristen die over het hek zijn geklommen en alle dieren hebben verjaagd. De rit was toch niet voor niets, want het uitzicht is prachtig.

Recht zetten van de nieuwe totempaal

Op de terugweg bezoeken we nog even de Athabasca watervallen. Vooral het uitzicht over de Athabasca rivier vlak na de watervallen is indrukwekkend. We rijden via de 93A binnendoor terug naar Jasper. Onderweg komen we alweer een beer met jong tegen. Het aantal beren dat we hebben gezien is inmiddels niet meer te tellen.

’s Avonds eten we in het Best Western hotel. Volgens de website kun je er fonduen, maar daar hebben we nog nooit van gehoord. Het alternatief was ook prima.

Uitzicht bij de likplaats

De rivier waarin de Athabasca waterval uitkomt

Zondag 17 juli – Jasper naar Clearwater

Jasper naar Clearwater

Via het Mount Robson park verlaten we de Rocky mountains. Onderweg speuren we in de ontelbare poeltjes tevergeefs naar elanden. Het enige wild dat we zien is een doodgereden jong beertje midden op de weg. Bij een camping gaan we er nog even uit voor een korte wandeling naar een meer waar zich een beverdam moet begeven. We moeten een stuk door een bos en als we een grote drol op het pad tegen komen heeft Ien het niet meer naar haar zin. Bij het meer aangekomen kunnen we nergens de beverdam ontdekken. Als we weer terug bij de camping de auto willen keren rijdt Ien achteruit tegen een boom. Au. Ze vroeg nog of er niets was en ik zei op de automatische piloot ‘Ja’. De rechter achterkant is behoorlijk ingedeukt en de schade is aanzienlijk. Later blijkt dat Askja ons all risk heeft verzekerd, iets wat we zelf nooit doen. Wat een mazzel. De premie is zo hoog dat je om de 4 keer de auto in de prak moet rijden om het eventuele eigen risico er uit te hebben.

Uitzicht vanaf Beckers bungalows

Halverwege de route bij Blue river maken we een korte boottocht. Met een speedboot varen we naar een

afgelegen meertje. Hier wordt de luidruchtige motor uitgezet en varen we met een geluidloze elektrische motor langs de oever. Het duurt niet lang voor we de eerste beer zien. Langs de oever scharrelt hij langs dode bomen op zoek naar eten. We kunnen hem tot zeer dichtbij benaderen. Even verderop komen we de tweede beer tegen. Deze besluit over te zwemmen naar een verderop gelegen eilandje. Het zijn goede zwemmers en in een mum van tijd is hij over.

Langs het meer leven ook visarenden (Ospreys) en de grote Bald eagle. We zien ze rond vliegen en pogingen doen een vis uit het water te halen. Dat is lang zo makkelijk niet, want geen enkele poging slaagt. Als een grote bruingekleurde zwarte beer zich laat zien is onze tijd om en varen we terug. Een heel geslaagd uitstapje.

Berensafari in Blue river

Zwemmende zwarte beer

Als we Clearwater naderen verdwijnt de zon en gaat het regenen. We overnachten weer in de Blue Grouse Inn. Hier hebben we 9 jaar geleden ook overnacht. Het was toen net open. We worden hartelijk ontvangen door Regina. Ook hier stikt het van de muggen. Het is een extreem jaar. In Clearwater regent het de hele zomer al. Alles is nat en blubberig en de muggen vieren feest. We eten in een verderop gelegen ranch.

Maandag 18 juli – Clearwater

Well's Grey Park

We genieten van een heerlijk ontbijt. Regina maakt pancakes en er is van alles te krijgen. Regina vertelt wat we vandaag allemaal kunnen doen. De prachtige meadows, waar we de vorige keer in een bloemenzee in de mysterieuze mist hebben gewandeld, is pas een week open. Er ligt nog sneeuw en de wildflowers zijn nog in de knop. Er zijn ook beren zodat we deze wandeling maar aan ons voorbij laten gaan. Regina had afgelopen winter maar liefst 7 zwarte beren rondom haar landje. Eenmaal schrok ze zich rot toen eentje door het raam naar binnen gluurde. Op het hout zijn de sporen van zijn klauwen nog te zien. op dit moment zwerven er nog twee in de buurt rond. Eentje zagen w gisteren langs de kant van de weg, niet ver hier vandaan.

Blue Grouse Inn

We gaan samen met John en Hillery het Wells Grey park bekijken. Als de ergste regen even stopt vertrekken we om 11:30. Het zal de hele dag slecht blijven. In de regen bekijken we de Dawson en Helmcken watervallen. Vooral de laatste stort indrukwekkend vanaf grote hoogte in de afgrond. Als het even minder regent lopen we een korte trail. Regina zei hooguit een uurtje. Het werden er twee. Het begin gaat door open gebied. Hier heeft ooit de Gray Farm gestaan, maar na het overlijden van de rancher is de boel helemaal in verval. Een groot deel van de wandeling gaat door het bos. Ien en Hillery doen er alles aan

om de wilde dieren weg te jagen. De één slaat met stokken en de ander rammelt met een mok vol kiezels. Onderweg komen we grote keutels tegen. We denken eerst aan elanden keutels, maar het zullen wel gewone herten zijn geweest.

Aan het eind van de dag klaart het plotseling even op. We rijden naar een uitzichtpunt en zien zowaar een gedeelte van het park. Er is een dubbele regenboog te zien. Op de weg terug naar ons huisje rent er plotseling een stinkdier langs de weg.

’s Avonds barbecueën we met z’n vieren bij de ranch. De man die het vlees braait blijkt de man van Regina te zijn. Ze hebben het leuk ingericht. We zitten in een hokje met de vorm van een huifkar. Het is een prima stukje vlees en het is met z’n vieren erg gezellig. Als we tegen donker naar huis gaan is er een mysterieuze mist over de velden neergedaald. een prachtig gezicht. Om 21:30 zijn we weer terug.

Wells Grey - De Helmcken watervallen

Avond valt over Wells Grey

Dinsdag 19 juli – Clearwater naar Riske Creek

Als we opstaan regent het nog steeds pijpenstelen. Na het ontbijt zwaaien we Hillery en John uit en maken ons ook op voor vertrek. We moeten vandaag naar Riske Creek in het noorden. De rit er naar toe neemt een groot deel van de dag in beslag. In Clearwater tanken we en kopen voor Ien een goedkoop paars ‘Disney horloge’ aangezien haar Fortis horloge de geest heeft gegeven. Hoe verder weg we komen van Wells Grey, hoe beter het weer wordt. Halverwege nemen we bij een Italiaan een kopje koffie met gebak. Kosten \$32, en dat is niet eens abnormaal voor Canada.

We volgen de goldrush route naar het noorden. Begin vorige eeuw werd hier goud gevonden, wat een ware stormloop van gelukzoekers op gang bracht. Namen als 100 House en 150 House herinneren aan bevoorradingsplaatsen op de route. Bij 108 House is een museumdorp ingericht, waar ze historische huizen uit de omgeving samen hebben gebracht. Er is naast het museum zelf, waar een aantal kamers zijn ingericht, onder andere ook een oud schooltje, een kerk en de hut van de smid te zien. Een welkome onderbreking.

108 House museum

Onderweg zoeken we alle poeltje af voor elanden. Het is hier ‘prime moose territory’, oftewel heel goed elandengebied. Ze zijn deze tijd van het jaar wat hoger in de bergen, maar soms laten ze zich nog op deze hoogte zien. We komen ze helaas (nog ?) niet tegen. Wel moet ik een noodstop maken als plotseling twee herten over steken.

Pas na bijna 5 uur rijden zijn we in Riske Creek. Hier slapen we in de historische Chilcoton lodge. Deze wordt gerund door een Nederlands stel. Ria verwelkomt ons (haar man is op dit moment in Nederland)

hartelijk De lodge is 80 jaar oud. Leuk ingericht, Hollandse gezelligheid. Net als bij ons thuis hangt de kerstverlichting het hele jaar door. We hebben een piepklein kamertje met een schattig hemelbed. In de lodge hebben we de beschikking over twee grote huiskamers. Het is verder wel primitief. Geen toilet op de kamer, de sloten doen het niet (klemmende deuren) en het is de enige plek deze vakantie waar we geen internet hebben. Het maakt de plek er echter niet minder leuk om. Naast een Canadese verpleegster, die hier voor haar werk is (Indianen instrueren hoe ze zelf in hun medische behoefte kunnen voorzien) zijn er verder geen gasten in de lodge.

Chilcoton lodge (Riske Creek)

Canadees spel: shuffleboard

Het weer is hier fantastisch. De zon is gaan schijnen en we zitten heerlijk op het terras met een biertje te genieten van het uitzicht. Alleen de muggen zijn ook hier een ware plaag. Naast de lodge is er een staanplaats voor caravans. We komen in gesprek met Ad en Miranda uit Etten Leur. Ze zijn van de Oostkust (Halifax) naar hier gereden. Hij wilde ooit naar Canada emigreren, maar dat is er nooit van gekomen. Hun dochter heeft de sta wel gezet en nu zoeken ze haar 3 keer per jaar op. We mogen de camper van binnen bekijken. Wat een luxe! We zijn eigenlijk een beetje verkocht. De camper is van alle luxe voorzien en heeft zelfs een grote (warme) douche. Dat gaan we toch maar een keer uitproberen! Als we bij de lodge terug komen blijken we een beer gemist te hebben, die vlabij over de weg liep.

Ria maakt het avondeten voor ons klaar. We hebben gelezen dat het eten hier goed is en dat klopt helemaal. Na het eten borrelen we nog wat na met Ad en Miranda. Heel gezellig.

Woensdag 20 juli – Riske Creek

Farwel Canyon

We hebben vandaag een semi rustdag. Na een lekker ontbijtje stappen we in de auto en rijden we over een gravelpad door het achterland naar de Farwell Canyon. Hier maken we een korte wandeling van 2 uur naar de zandduinen. Het is lekker zonnig en de omgeving is prachtig. Bloemen staan volop in bloei en we lopen door de gele, paarse en wit gekleurde velden. Ook hier stikt het van de muggen en moeten we onze langs mouwen shirts aan om niet lek geprikt te worden. Na een paar pittige klimmetjes en afdalingen zijn we bij de zandduinen. Het zijn meer bergen van versteend zandgruis. De regen heeft pilaren gevormd (hoedoes). In het dal zien we de snelstromende rivier de Chilcotin. Overal zien we keutels liggen van de Californische bighorn sheeps, maar de dieren zelf zien we niet.

Fraaie bloemen in de Farwel canyon

Het is wildflower seizoen.

We zijn net op tijd terug bij de auto. De blauwe hemel heeft plaats gemaakt voor donkere regenwolken en even later gaat het inderdaad regenen. De rest van het rondje voert ons langs de vele farms. Veel land is in cultuur gebracht. Ook rijden de grote vrachtwagens met gekapte boomstammen af en aan. Ze ontwikkelen een grote stofwolk waardoor je de weg niet meer kunt zien.

De route is mooi, maar op een gegeven moment ook wel saai. Bij elkaar is het rondje bijna 100 km. Onderweg komen we een mooie bruine vos tegen en langs de grote weg nog een bald eagle (Amerikaanse visarend) hoog in een kale boom.

Op 42 km van Riske Creek bereiken we weer de grote weg (highway 20) bij een klein dorp. Hier tanken we en maken gebruik van de enige plek waar je in deze regio kunt internetten.

Farwel Canyon

Weer terug in de lodge is het helaas te koud en te nat om op het terras te zitten. Een goede gelegenheid voor een wedstrijdje 'Canadees sjoelen'. Het lijkt een beetje op ijsscurling, met jou de boules spelregels. Heel leuk. Je schijnt er zelfs Canadese kampioenschappen in te hebben.

Donderdag 21 juli – Riske Creek naar Anahim Lake

Riske Creek naar Anahim Lake

De weg over de Heckman pass, die de afgelopen dagen afgesloten was na aardverschuivingen, is weer enkele uren per dag open. We nemen hebben er goede hoop op dat we overmorgen Bella Coola kunnen bereiken voor de ferry naar Vancouver Island. We nemen dus highway 20 naar Anahim Lake. Een mooie route van 260 km over de oude goldrush route. Het is een mooie route. Af en toe een kleine nederzetting, maar verder alleen bos. We passeren veel begroeide meren en poeltjes. Ideaal voor elanden, maar die laten zich vandaag niet zien. Halverwege steekt er wel een beer over de weg om aan te geven dat we wel degelijk in de wildernis zitten.

Mooi uitzicht bij diner Eagle's nest resort

Eagle's Nest Resort

In Anahim Lake hebben we een heel leuk huisje (Eagle's Nest Resort). Lekkere veranda met uitzicht op een

meer. Jammer dat het regent en je buiten belaagd wordt door de muskieten.

We eten in het luxueuze restaurant van het hotel. We hebben een tafeltje met uitzicht over het meer. Het eten is prima, maar ook hier schreeuwend duur.

Vrijdag 22 juli – Anahim Lake

Weer veel regen.

Het regent een groot deel van de dag. Als het even stopt rijden we naar een nabijgelegen waterval. Het is wel even zoeken, want als je de weg af gaat kom je op gravelwegen die door en voor de houtakkers zijn aangelegd. Hier wordt met enorme vrachtwagens vol boomstammen overheen geragd waardoor de weg soms een maanlandschap vol kraters lijkt. Bij de waterval heb je een mooi uitzicht. Je moet een stukje door een bos. Ien vindt het maar niets, te meer daar we vlakbij een beer de weg over zagen steken. De muggenwolven om ons heen zijn een ware plaag en na een kwartiertje rijden we weer naar ons hotel.

Een van de vele swamps die je onderweg tegen komt.

Tegen de avond hebben we over het meer een prachtige zonsondergang. Voor de mooie foto hadden we wel een aantal muggenbulten over.

Zaterdag 23 juli – Anahim Lake naar Bella Coola

Naar Bella Coola

Het is maar een klein stukje naar Bella Coola, waar vandaan we met de ferry weer naar de bewoonde wereld zullen varen. We hebben de tijd en vertrekken pas tegen het middaguur. als we een kwartier onderweg zijn komen we er achter dat we mijn mobiele telefoon niet bij ons hebben. Balend rijden we terug.

Elanden in de swamps

Vlak voor we weer terug zijn in Eagle's Nest zien we plotseling een eland met een jong een moeras over steken! Wat een mazzel dat we die telefoon vergeten waren! Elanden zie je in deze tijd van het jaar maar zelden. Het is een prachtig gezicht om die enorme dieren door het natte grasland te zien 'soppen'.

Op een uurtje rijden van Bella Coola moeten we de Heckman pas over. Hier zijn de afgelopen weken drie aardverschuivingen geweest en de weg was meerdere malen afgesloten. Vanaf vandaag is de pas weer open. De modderweg gaat soms 15% omhoog of omlaag. Het is gelukkig niet glad en we passeren dit gevaarlijke deel

zonder problemen. Alleen aan de nog aanwezige shovels zie je waar de weg weggeslagen is geweest. Ze hebben een knap stukje werk verricht de afgelopen dagen.

De pas loopt door het afgelegen Tweedsmuir park. Dit is een zo goed als ontoegankelijk park. Alleen deze weg gaat er doorheen. Alle wilde dieren van Canada, zoals wolven, puma's, lynxen, beren en caraboes, leven hier volop. Er zijn dure tours waarbij je met een helikopter in het park wordt gedropt voor een echte survival trekking. Lijkt me helemaal te gek.

Net na de pas is de Tweedsmuir lodge. Ik had hier willen overnachten, maar op mijn mails werd niet gereageerd. We gaan er even koffie drinken. Het is een hele mooie lodge aan een rivier. Tussen half

augustus en oktober komen hier de grizzly beren op zalm vissen. Deze plek is dan helemaal vol met deze reuzen. De lodge is nu stil, maar die periode is al een jaar van tevoren volgeboekt. Iets verder op is ook een 'grizzly station'. Een stukje land met schrikdraad er om heen, waar de mensen achter een hek het spektakel kunnen bekijken. Alles is nu stil en verlaten. Ook de lodge heeft nagenoeg geen bezoekers. We spreken 2 Nederlanders die zich rot vervelen. Alle paden in de omgeving naar watervallen en uitzichtspunten zijn afgesloten vanwege de aardverschuivingen.

Vlak voor we in Bella Coola aankomen zien we langs de weg een zwarte beer die we met de auto heel dicht kunnen naderen. We hebben er al heel veel gezien, maar het blijft elke keer weer een belevenis. Als we Bella Coola inrijden komen we bij de rivier ook heel dichtbij een prachtige Amerikaanse zeearend (bald eagle) tegen.

Bald eagle

Bella Coola blijkt een armoedige stad te zijn. Hier wonen de arme indianen, terwijl de rijke blanke vooral in het iets verderop gelegen Hagensdorp wonen. De huizen zijn vervelend en vervallen. In de 'tuinen' staan de roestige brikken van de afgelopen 50 jaar. Ook de boten die al lang zijn afgeschreven hebben een plekje rondom het huis gekregen. Wat een bende. We lopen een rondje door het kleine dorp en overal dezelfde puinzooi.

We slapen in de Bella Coola Valley Inn. De tent wordt gerund door een paar niet al te vriendelijke Aziaten (Koreanen?). Een simpel overprijsd hotel. Gelukkig hebben ze een terras, waar je gezellig kunt zitten.

Zondag 24 juli – Bella Coola

Bella Coola

Indiaans graf

Er is weinig te doen in Bella Coola. We rijden een stukje het dorp uit, maar al snel heb je een terreinwagen nodig om verder te gaan. De auto is helemaal bruin van de modderpaden. Aan de overkant is een carwash, waar je zelf met een spuit de auto kunt wassen. Er moeten muntjes in. Het blijkt een bodemloze put. Na \$6 aan muntjes voor een paar minuutjes hogedruk water geven we het op. De auto is nog steeds vreselijk smerig. In de

In Bella Coola staan een aantal totempalen.

super kopen we maar een spons en zoeken wel ergens een rivier op om de bruine aangekoekte modder van de auto af te bikkelen. Verder hangen we de hele dag een beetje rond en doen we spelletjes op het terras.

Maandag 25 juli – Met ferry van Bella Coola naar Port Hardy (Vancouver Island)

Heel vroeg pakken we de spullen en melden ons om 6:00 op het parkeerterrein van de coop. Hier checken we in voor de Ferry naar Port Hardy (Vancouver eiland). Als iedereen er is, gaan we in colonne naar de haven. Hier worden alle paspoorten gecontroleerd. We lijken in een ver Afrikaans land beland te zijn. Geen idee wat ze allemaal aan het doen zijn, maar voor elke auto hebben ze een paar minuten nodig voor alles is genoteerd en je aan boord mag. Na anderhalf uur zijn alle 30 (geen tikfout) auto's aan boord en vertrekken we met een half uur vertraging.

Later horen we dat er een paar jaar geleden deze boot is gezonken en ze geen idee hadden wie aan boord was.

Er is toe één bemanningslid omgekomen en sindsdien moeten er kilo's formulieren worden ingevuld.

We zien de eerste robben al zwemmen als we de haven van Bella Coola verlaten. Het is koud en fris, maar in de verte zien we de blauwe lucht. Het grootste deel van de tocht gaat door de 'Insight Passage'. Dit is de route tussen de eilanden door waarbij je de open zee mijdt. Het is heerlijk weer zo'n tochtje te maken en de herinneringen aan andere grote boottochten komen boven. Hoe dichter we bij open zee komen, hoe meer er te zien is. Als eerste zien we in de verte een hele grote groep dolfijnen. Ze zijn heel speels en springen soms helemaal uit het water.

Het tweede deel van de oversteek staat in het teken van de walvissen. Het is één groot feest en we zien aan de lopende band walvissen. Het zijn vooral bultruggen (humpback whales), die zo prachtig hun staart laten zien als ze naar beneden duiken. Eenmaal duiken er twee bultruggen vlak voor de ferry op en ze moeten flink doorzwemmen om niet overvaren te worden. De laatste die we tegen komen komt vlak naast de ferry boven. Zelfs de mensen die met hun telefoon foto's maken kunnen hebben de mooiste plaatjes.

We trekken de hele dag een beetje op met Jos en Els. Ze komen uit Utrecht en hebben beiden heel veel humor. Een gezellig stel, dat op de bonne fooi rond reist en per dag bepalen waar ze heen gaan.

Om 20:30 meren we aan in Port Hardy. We nemen afscheid van Jos en Els, waarna we naar de Port Hardy Inn rijden. Aan boord hebben we een smerige hamburger gegeten, zodat we meteen onder de wol kruipen.

Dinsdag 26 juli – Port Hardy naar Telegraph Cove

Berin met jongen bij parkeerplaats

We gaan pas tegen de middag naar het 60 km verderop gelegen Telegraph cove. Vlak voor we er zijn zien we bij een parkeerplaats een berin met 2 jongen. Ze eten tot onze verbazing gras, terwijl er overal besjes te vinden zijn. We kunnen geweldige foto's maken. Zo dichtbij hebben we ze nog niet gezien.

Zwarte beren op de parkeerplaats

Tot onze verbazing eten ze gras.

Iets verderop steekt er een hert over. Het is een 'black tailed deer', een soort die alleen op het eiland voor komt. Het eet aan de kant van de weg rustig wat blaadjes van een boom alvorens de weg weer over te steken. Nu zien we pas dat daar twee jonkies staan. Ze hebben nog hun bambi stippenpak. Erg leuk.

Telegraph Cove

We hebben twee nachten geboekt in het historische Telegraph Cove. Dit dorpje bevat een paar oude houten huisjes, die rondom een inham zijn gebouwd. De huizen staan op stelten en zijn door een grote steiger met elkaar verbonden.

Begin vorige eeuw was hier een telegraafkantoortje en hebben zich later wat handelaren gevestigd. Het ziet er allemaal erg fraai uit.

We hebben de ruimte boven het Coffeeshouse, helemaal aan het eind van het dorp. Een geweldig onderkomen. Twee slaapkamers, gezellige woonkamer en een grote keuken.

We hebben uitzicht over zee. Buiten staan op de steiger stoelen, waar we gezellig een wijntje drinken. In de haven komen de vissers met hun buit binnen. Ze hangen hun

vangst, enorme heilbotten en zalmen, aan een weegschaal, waarna ze er trots voor poseren. Hierna wordt de vis ter plaatse schoon gemaakt. Dit trekt onder andere een enorme bald eagle, die onrustig van de ene boom naar de andere boom vliegt, klaar om een stukje mee te pikken.

Vanaf onze luie stoel zien we in de zee voor ons een groep orca's heen en weer zwemmen! Tegen donker komen vier enorme otters kijken of er nog wat visresten te vinden zijn. Het zijn ondanks hun grootte 'slechts' rivierotters. Zeeotters heb je hier ook, maar die hebben een grappige witte kop en zijn een stuk schuwer.

We eten in het gezellige restaurant naast ons. Hierna maken we nog een rondje door het inmiddels verlaten dorpje.

Het groene huisje is ons coffeeshouse

Op de bovenverdieping van het coffeeshouse slapen we.

Telegraph Cove is op palen gebouwd.

Woensdag 27 juli – Telegraph Cove (Vancouver Island)

We slapen lekker uit, waarna Ien voor het huisje aan het water lekker een boekje leest. Het is waanzinnig mooi weer en de zee is super kalm. Een bald eagle vliegt af en aan. De eerste vissers komen terug met enorme heilbotten of zalmen. Voor ons neus worden ze gewogen en schoon gemaakt. Heel gek dat deze vissen de duurste gerechten op het menu van de restaurants zijn.

Walvistour

Om 13:00 hebben we een orca-toer geboekt van 3,5 uur. We hebben er helemaal zin in met dit weer. Na de nodige instructies varen we uit. Ien ontdekt meteen al een spuitende walvis. De boot vaart de andere kant op. We denken naar de orca's, maar als de kapitein na een kwartier te horen krijgt dat er een walvis is gespot, varen we terug naar de walvis die Ien bij vertrek al had gezien. Het blijken er zelfs drie te zijn. Het zijn bultruggen (humpback whales). We blijven er heel lang bij en kunnen de dieren meerdere malen goed zien.

Wat een enorme 'neusgaten !!'

Staart van een bultrug (humpback)

Tussendoor komen we ook robben en dolfijnen tegen. De dolfijnen zwemmen in kleine groepen en behalve af en toe een vin zijn ze moeilijk te zien. We varen naar de overkant van de Johnson straat. Ook hier geen orca's. Er moet wel een Minke whale (dwerg vinvis) zijn, maar die is erg moeilijk te spotten omdat hij maar even een klein stukje boven komt. Het uitzicht is oogverblindend mooi. Prachtige eilandjes en besneeuwde toppen. Flinke tegenvaller is wel dat we de orca's ook dit keer niet te zien krijgen. Gelukkig zagen we ze gisteren wel vanuit ons huisje.

's Avonds eten we weer in het restaurant van de burens.

Donderdag 28 juli – Telegraph Cove naar Tofino (Vancouver Island)

Telegraph Cove naar Tofino

Het regent als we met pijn in ons hart afscheid nemen van het leuke Telegraph cove. We moeten vandaag een heel stuk rijden naar Tofino aan de westkust. Eerst ruim 250 km naar het zuiden, waarna we over een B-weg nog eens 200 km dwars over het eiland moeten. Het is wel een mooie weg, die ons door de eindeloze bossen van Vancouver Island voert. Onderweg moet ik twee keer flink in de remmen voor een overstekend hert.

Cathedral grove

Langs de weg in het midden van het eiland rijden we door de oerbossen van het eiland. Bij Cathedral grove zijn er korte wandelingen uitgezet door het eeuwenoude bos. Hier groeien tot 800 jaar oude pine trees. De grootste heeft een diameter van 9 meter en is 76 meter hoog. Ter vergelijking staat op een plaat de boom naast de toren van Pisa, die bij de boom in het niet valt. In 1997 heeft een orkaan veel bomen omver geblazen. Deze reuzen liggen kris kras door het woud en dienen als voedingsbodem voor nieuwe aanwas.

De enorme Douglas fir trees van Cathedral Cove

Tofino

Tegen vijven arriveren we in Tofino. De Clayoquot Orca Resort Lodge is ons onderkomen voor de komende drie nachten. Ik had me er weinig van voorgesteld, maar het is een heel leuk hotel. Op internet zag het er allemaal wat simpel uit en we waren voorbereid dat 'resort lodge' typisch Amerikaans gebrul is. We hebben om de één of andere manier een upgrade gekregen en hebben nu één van de mooiste kamers. Grote slaapkamer met ruim zitgedeelte, 'open' gashaard, bubbelbad en zelfs een keukentje. Het ligt net buiten Tofino aan de rand van het Pacific Rim nationale park.

We maken kennis met Barb waarmee ik alle internet contacten heb gehad. Ze is ondanks haar meer dan gemiddelde postuur een spontaan en energiek mens. Ze vertelt ons vol vuur wat hier allemaal in de omgeving te doen is. Achter het hotel loopt een pad naar zee dat bij eb droog valt. Hier komen beren en op dit moment zelfs wolven op af om schelpdieren te eten. Pas geleden zag Barb zelfs wolven naar een eilandje over zwemmen en met een gevangen zeeotter in de bek lopen. Morgenochtend om 6:30 is het weer eb en dan gaan we zeker een kijkje nemen. Misschien zien we dan ook de berin met twee jongen die hier in de buurt rond hangt.

We gaan naar het dorp om te eten. Het is, vijf minuten rijden vanaf het hotel. Tofino ligt op een schiereilandje en leeft van de toeristenindustrie. Kortom, veel hotels, restaurants, toermogelijkheden en souvenirwinkels. In eerste instantie willen we een keertje goedkoop eten. Een bord met 'fish and chips \$12' lokt ons een tent binnen. We zijn de enige gasten en een viezige man stopt ons twee smerige menukaarten in handen, die meteen aan tafel blijven plakken. De smaakpolitie zou hier twee afleveringen vol kunnen schieten. We besluiten te gaan en glijdend over het vet schuiven we naar buiten.

In de haven vinden we een leuk restaurantje. Lekker gegeten en ook niet al te duur.

In ons hotel zitten we nog even in de gezellige lobby bij de open haard voor we naar bed gaan.

Vrijdag 29 juli – Tofino (dag 1)

Vroeg op om de wolven achter ons huis te zien. Om 6 uur zouden ze achter ons huisje moeten zitten in het droog gevallen inham van de zee. Vandaag hebben ze er helaas geen zin in, zodat ik na 2 uur mijn bed weer in duik.

Tour naar de hot springs

's Middags hebben we een tour geboekt naar de hot springs. Het is stralend weer als de boot vertrekt. Het is een eindje varen tussen de prachtige eilandjes. Onderweg heb je grote kans op walvissen en die zien we dan ook volop. Het zijn allemaal grijze walvissen. Veel lichter van kleur dan de bultrug. Ze komen af en toe even boven, maar laten zelden hun staart zien. Eenmaal stoppen we even een paar minuten bij een grijze walvis, maar hierna vaart de schipper met een grote boog om de walvissen heen. Een flinke tegenvaller, want Barb had deze tour aangegeven als goed alternatief voor een walvissafari. Vlak voor we bij de hot springs zijn stopt de boot even op enige afstand van een groepje grijze walvissen. De schipper gooit zijn hengel uit en hoopt een grote zalm te vangen. Hij heeft meteen beet, maar tot zijn teleurstelling is het een red snapper. Ook heel lekker, maar helaas voor de schipper op de markt veel minder waard. De snapper wordt dan ook meteen weer terug gezet. Op de boot zijn ook drie Japanners. Elke keer als een walvis zijn rug laat zien schreeuwen ze het uit. Niet te volgen die taal, maar ik meen toch even 'sushi sushi' te verstaan.

Met het watervliegtuig terug naar Tofino

De tour naar de hot springs is erg populair. Vanaf de plek waar we aan land worden gezet loopt er een 'boardwalk' (steigerpad) door de jungle naar de warmwaterbronnen. Een hele mooie wandeling. De hot springs stellen op zich niets voor. Er bubbelt wat heet water naar boven dat beneden tussen de rotsen kleine poeltjes vormt. Hierin verdringen de bezoekers zich om een been of teen in het warme water te krijgen. Wij genieten tegen een rotsblok op enige afstand lekker van de zon en het uitzicht.

Met het watervliegtuig terug

Als we terug zijn nemen we niet de boot, maar gaan met een watervliegtuigje terug naar Tofino. Vanuit de lucht kun je prachtig alle eilandjes zien liggen. Ook de grijze walvissen zijn vanuit de lucht goed te zien. We cirkelen er drie keer omheen, maar dat was nog te kort om te kijken, foto's te nemen en het spektakel op video vast te leggen. De vlucht is over voor we er erg in hebben. Erg mooi, maar ook wel erg kort (20 minuten).

In Tofino gaan we meteen naar het restaurantje dat gisteren vol was (Shanti restaurant) en hebben een heerlijk plekje buiten op het terras. We hebben uitzicht over de haven en baai. De watervliegtuigjes en bootjes vliegen en varen af en aan.

Vancouver Island vanuit de lucht

Vancouver island vanuit de lucht

Zaterdag 30 juli – Tofino (dag 2)

Weer vroeg op om de wolven te spotten. Ook nu laten ze zich niet zien. Volgens Barb ziet zij ze 'altijd'. Alleen wanneer is dit voor het laatste geweest? Ik vermoed dat dit voor het drukke touristenseizoen is geweest. De ochtend begint stralend om 6:00, maar al snel betreft het en begint het te regenen. In de loop van de dag wordt het steeds erger en is het geen moment droog.

's Middags besluiten we de regenkleding aan te doen en op pad te gaan. Eerst in Tofino inkopen doen en met Ien langs een paar souvenirwinkels en een hele mooie winkel vol prachtige, maar peperdure indiaanse kunst.

Hierna trekken we het park in en lopen in de stromende regen door de jungle naar het strand. De weg gaat een kilometer omhoog en omlaag over een prachtig aangelegde boardwalk. Het is eb en als we bij de zee aankomen kunnen we over de drooggevallen zee naar een eilandje lopen. In de poeltjes zien we kleurrijke anemonen.

We rijden naar een restaurant in het park met uitzicht op zee. Een mooi plekje, maar als je de loterij niet gewonnen hebt kun je hier beter niet eten. We rijden maar naar

Ucluelet voor een pizza. 'Onze' tent is echter net aan het verbouwen, waarna we in een klein en drukbezocht restaurantje terecht komen. In een hoekje proppen we snel wat naar binnen werken. Hierna in de regen en het donker weer terug naar Tofino, waar we in onze lodge nog even bij het haardvuur een wijntje drinken.

Regenkleding aan en gaan !!

Zondag 31 juli – Tofino naar Victoria

Vanmorgen een laatste poging gedaan om de wolven te zien. Ik ben er om 6:15 (niets te zien) en hoor later dat anderen ze net hiervoor hebben gezien. Ze waren wat schichtig en gingen weer terug het bos in nadat ze deze mensen hadden gezien. Ze zitten er dus wel!

Tofino naar Victoria

De bedoeling was dat we binnendoor naar Victoria zouden rijden. Barb raadt het ons echter sterk af. Het is een hele slechte weg vol kuilen en zonder wegwijzers. Deze wegen worden door houthakkers gebruikt en veel wegen lopen dood. We nemen dus de grote weg. Het is vandaag bewolkt, maar droog. Tussen Tofino en Ucluelet worden veel beren gezien. Gisteren was er iemand die er 7 had gezien. Kwestie van geluk

hebben. Ons geluk is een beetje op en we hebben er niet één gezien in de 4 keer dat we deze weg hebben gereden. Gelukkig staat de teller al ergens boven de 20 voor heel Canada en daar zijn we mer dan tevreden mee. Vlak voor Port Alberni is het dan toch raak en moet ik remmen voor een beer die plotseling oversteekt.

Victoria - Parks Day

Het noorden van Vancouver Island is flink bewoond en rijden we grote delen door bewoond gebied. Om de paar honderd meter staan stoplichten die niet op elkaar zijn afgesteld en we zijn dan ook blij als we Victoria binnen rijden. Het is enorm druk en we staan flink in de file naar het centrum. Het blijkt vandaag Parks day te zijn, een jaarlijkse feestdag van BC National Parks. Dit jaar een extra feest omdat de organisatie 100 jaar bestaat.

We kunnen het hotel (Strathcona) vrij makkelijk vinden. Het ligt midden in het centrum. Nadat we zijn ingecheckt gaan we de stad in. In de haven is een ponton waarop allerlei optredens zijn, variërend van pop tot klassiek. Er zijn ook stalletjes met prullen waar Ien haar hart op kan halen.

Victoria: Inner harbor met het Empress hotel

Victoria: 's Avonds wordt het parlamentsbouw fraai verlicht.

Victoria ligt beschut tussen de bergen, waardoor het hier vaak het beste weer van het eiland is. Ook nu is het heerlijk weer, terwijl we vanmorgen met een dik wolkendek uit Tofino vertrokken.

We eten een hapje op een terras aan de haven. Hierna storten we ons weer in het feestgedruis. Als het bijna donker is worden de historische gebouwen prachtig verlicht en lijken we in Disneyland aanbeland te zijn. Victoria is de hoofdstad van British Columbia en de regering van deze zelfstandige provincie zetelt hier. Het centrum staat vol met grote, Britse gebouwen uit het begin van de vorige eeuw. Vooral het Empress hotel is een

juweeltje.

Na het laatste optreden wordt de feestdag afgesloten met vuurwerk. Het was vandaag een aangename kennismaking met Victoria.

Maandag 1 augustus – Victoria (Vancouver Island)

Victoria

Het weer is nog steeds geweldig. De mensen hier hebben het over de eerste echte zomerdag van het jaar, zoals het eigenlijk continue moet zijn van juli tot oktober. We lopen wat door het centrum en genieten van de gezellige drukte.

Orca tour

Om 14:00 hebben we een boottocht geboekt. 'Whale watching'. Er zijn veel bureaus die tochten organiseren en we hebben er een neus voor om de verkeerde te boeken. We zien alle anderen naar links varen, terwijl wij alsmaar rechtdoor blijven varen, in het midden van de grote zee. Walvissen zitten vooral vlak onder de kust. Na een uur varen hebben we nog niets gezien en gaat de kapitein alsnog naar de plek waar de orca's zich bevinden. We komen als laatste aan en gaan als eersten weer weg omdat we een relatief langzame boot hebben.

In die 20 minuten die we bij de orca's zijn kunnen we ze vanaf een afstandje goed zien. Het is een groep die altijd in deze buurt te vinden is. Rondom Vancouver island leven rond de 230 orca's die hier permanent blijven. Deze orca's leven van vis. Daarnaast leven er tussen Los Angeles en Alaska nog zo'n 250 orca's die zich langs de hele kust verplaatsen. Deze groep jaagt op zeeleeuwen en valt ook soms een walvisjong aan. Soms trekken ze langs Vancouver island en zijn ze hier te zien.

De groep die we vandaag zien is de 'L-pod', een groep van ongeveer 6 orca's. Het mannetje is ongeveer 11 meter lang en heeft een enorme rugvin. Regelmatig zien we ze even boven komen en kunnen we een glimp van hun witte onderkant zien. Rondom de orca's dobberen ongeveer 15 goed gevulde boten. Whale watching is big business!

Op de weg terug stoppen we bij een bootje dat zonder benzine rond dobert. We blijven er bij totdat de al opgeroepen hulp aanwezig is. Hierdoor zijn we wat later terug in Victoria en besluiten we meteen te gaan eten.

Orca

Orca

De gezellige haven van Victoria

We vinden een plekje op het terras van het populaire Milestones restaurant. We hebben uitzicht over de haven en het parlamentsgebouw. Na het eten lopen we nog wat langs de kade. Op verschillende plekken zijn artiesten de mensen aan het vermaken. Leuk om naar te kijken. Ze kennen het fenomeen 'levend standbeeld' hier nog niet zo goed. Een paar keer zien we mensen zich rot schrikken als een helemaal wit gekalkte man plotseling beweegt.

Nadat Ien nog wat souvenirwinkels heeft afgestroopt gaan we terug naar ons hotel.

Dinsdag 2 augustus – Victoria naar Vancouver

Met de ferry naar Vancouver

Voor we Victoria verlaten nemen we nog even een koffie in een Nederlandse gebakzaak. Je kunt er typisch Nederlandse lekkernijen krijgen als een moccapunt, gevulde koek, speculaas en nog veel meer. Alleen de prijzen hebben ze Canadees gemaakt. Aan de muur hangen foto's van de bakkerij zoals die in Nederland was voor de emigratie.

Het is een half uurtje rijden naar de ferry. Het is een enorme boot, waar honderden auto's op kunnen. We hebben de ferry van 13:00 geboekt, maar zijn was vroeg waardoor we nog net mee kunnen met de boot van 12:00. De oversteek duurt anderhalf uur. Het eerste stuk gaat tussen wat eilandjes door. Soms zie je orca's of walvissen vanaf de ferry, maar die laten zich vandaag niet zien.

Vancouver

Vanaf de terminal is het nog 35 km naar Vancouver. We hebben geen goede routebeschrijving naar het hotel en de platte grond is te globaal, waardoor we verkeerd rijden en pas om 15:00 bij ons hotel arriveren. Het hotel ligt aan een drukke weg, maar als je de andere kant op loopt zit je meteen al in een hele rustige

buurt. Het valt ons op dat er in Vancouver heel veel Aziaten leven. Ook op het vliegveld (morgen) is alles ook in het Japans (of Chinees) aangegeven en is het winkel en hotelpersoneel bijna geheel Aziatisch.

We lopen naar de winkelstraat en doen hier de laatste inkopen voor het ontbijt van morgen. 's Avonds eten we in het hotel. Ien is verslaafd geraakt aan de Caesar salades en hapt vanavond ook heel wat konijnenvoer naar binnen.

Woensdag 3 augustus – Naar huis

Naar huis

De airco heeft de hele nacht als een bezetene staan draaien. Een hoop herrie, maar we worden toch badend in het zweet wakker. Relaxed alle spullen gepakt en om 8:30 rijden we naar het vliegveld. Bij Avis leveren we de auto in.

We hebben in totaal 3700 km gereden. De afhandeling van de schade (deuk achterspatbord) gaat soepeltjes. We zijn verzekerd en hebben gelukkig geen eigen risico. Volgens mij voor het eerst dat we een auto huren!

Zo zijn we om 9:00 al bij de incheckbalie. Je moet tegenwoordig al 4 uur van tevoren aanwezig zijn vanwege alle veiligheidsmaatregelen. Dat blijkt hier in ieder geval flink overdreven te zijn, want we zijn al voor tien door alle controles terwijl de vlucht pas om 13:15 is.

Air Transit probeert tevergeefs extra inkomsten te genereren

Air Transit doet zijn uiterste best om nog wat extra euro's uit ons te persen. Na die \$120 voor het reserveren van de stoelen doen ze nu moeilijk over 3 kilo overgewicht. Ik mag alleen 'herpakken' als we achter in de inmiddels lange rij aansluiten. Ja doe. Snel die rugzak open en er een boek en een map met folders uit gehaald. De grote bagage was nu ok. Air Transit is echter niet voor één gat te vangen en nu moet de handbagage worden gewogen. Ook te zwaar natuurlijk, maar als ik een camera van mijn bagage over hevel naar die van Ien (of gewoon om mijn nek hang) is het goed. Wat een muts. In de rij achter ons staat een Amerikaan met een 50 kilo hamburgerbuik. Die heeft natuurlijk geen overgewicht!!! Later in het vliegtuig hoor ik iemand die \$15 dollar moest betalen voor 1 kg overwicht !!!

De vlucht duurt 9:30 en we zijn donderdagmorgen weer in Amsterdam. Met de shuttle naar het Park hotel, auto ophalen en lekker naar huis. Deze hele mooie reis zit er weer op.